

EL MITE D'ORFEU I EURÍDICE A TRAVÉS DE LA HISTÒRIA DE LA LITERATURA

Aquest treball de recerca té el seu punt de partida en la voluntat de trobar aspectes de la història de la literatura reflectits en el mite clàssic d'Orfeu i Eurídice. Així, hem començat amb un estudi del fet mitològic i un estudi del relat dels amants i dels seus personatges des de l'anàlisi de les fonts clàssiques: *Metamorfosis* d'Ovidi i *Geòrgiques* de Virgili, que són els referents principals, però no els únics.

A la segona part, hem vist com el mite provoca lectures en distintes èpoques, des del segle VI al XX, d'acord amb les ideologies socials, esdeveniments històrics i context cultural de cadascuna d'elles, fixant-nos en alguns autors en concret i en les seves interpretacions.

Hem pogut concloure que el mite perviu i s'evoca des de diferents sensibilitats segons l'estètica de cada etapa, però no canvia en essència. És a dir, des dels textos clàssics fins a la seva transmitologització, n'ha perdurat sempre allò substantiu, encara que s'hagin arribat a perdre fins i tot els personatges originals.

Rosa Carreras

Tutora: Emilia Ocaña

*Nec procul afuerunt telluris margine summae:
Hic, ne deficeret, metuens avidusque videndi
Flexit amans oculos, et protinus illa relapsa est,
Bracchiaque intendens prendique et prendere certans
Nil nisi cedentes infelix arripit auras.*

Metamorphoseon, Ovidi